

Creumar els Mossos

«El propòsit era desgastar la imatge i la funció i existència del cos de la policia catalana. Informació falsa amb un ús intencionat, això és el que ara ha acabat arxivant un jutge»

Som al cap del carrer. En l'era de la mentida feta notícia, això de les *fake news* no ens és estrany, i el parany on cauen a gust, disposats a jugar el joc, tants i tants mitjans com es van abatre sobre els Mossos, dolguts encara pel paper que havien jugat per detenir i atrapar els responsables del 17 d'Agost, i el fet de veure'ls lluny del control directe dels gestors de la *Seguridad Nacional* va fer el fet. El fet de la bola, de la mentida greixada per fer mal, per destrossar Trapero i el cos.

Fins i tot des de dins, alguns sindicats més inclinats a fer política que no pas a defensar els drets laborals dels seus companys van promoure la querella gestada simultàniament amb el primer embolat. Vés a saber si promogut per algun "infiltrat" que en coordinació amb la policia espanyola va muntar el numeret de la incineradora de Sant Adrià. La suposada destrucció de les proves de l'esventat espionatge polític que se suposava que feien els mossos. Això sí que va ser una coreografia, una cadena de fets denunciats amb el propòsit de desgastar la imatge i la funció i existència del cos de la policia catalana. Informació falsa amb un ús intencionat, això és el que ara ha acabat arxivant i determinant un jutge.

Perquè aquí es va. Aquesta és la proposta d'encaix d'aquells partits que governen i fan possible el govern andalús: anorrear el model. Acabar, reconcentrar, modernitzar un estat centralitzat que encara beu de l'Estat franquista. Una pàtina i gradació segons el grau d'extrema dreta que s'utilitzi, o segons allò que diguin les enquestes. Tots tres picant-se els vots i l'estirabot. A veure qui la diu més grossa.

Aquesta és la paradoxa d'una política que ha anat aprimant cada vegada més, ja no el gruix intel·lectual, el pes de les idees i dels projectes, les mirades de futur, sinó el sentit moral, el valor, la netedat de la dedicació pública. Dir-la grossa, fent prim el discurs.

Però no hi ha res més. El retorn enrere, o la proposta que ha d'acabar retornant a regenerar el model autonòmic, amb una consulta sobre més autogovern de Sánchez, que aquest cap de setmana farà un gest d'aquells que ja hem vist fer a tants ministres de Foment. La promesa d'inversió en matèria d'infraestructures, l'aplicació de l'adicional tercera de l'Estatut, aquest 20% del PIB, que només s'ha pressupostat una vegada, i que tot i ser llei, allà s'està sense que ningú la respecti.

L'imperi de la llei, tal com li agrada dir a Carlos Lesmes, té molts marges, com aquest judici que s'acosta. El jutge Marchena vol tenir els presos a prop. A una presó de Madrid, per començar ben possiblement al febrer l'acte que transformarà l'Estat tal com el tenim vist fins ara.

Vagin com vagin les coses, el que passi en aquella sala del Suprem de Madrid els pròxims 3 mesos serà determinant en la història d'Espanya i de Catalunya, i comprovarem també quin efecte té construir un relat alimentat de falsedats i mentides. Material d'incendi.